

առատաձեռն էր, աղքատազգեստ, աղքատասէր և իմաստուն՝ ամբողջ երկիրին մարդոց մէջ (172-175):

Այս հրապարակային դատաստանի սովորութիւնը պահուած էր մինչև ժ.թ. դարուն կէսերը, ինչպէս կը տեսնուի Տիմոթէոս վրդ. Սափրիչեանի նկարագրութենէն (Երկամեայ Պանդիսուքիւնի Հապեթիսան Բ. հտ. էջ 23-25): Սէննարի երկիրին մէջ արդարութիւնը աւելի խիստ էր և հոն ո՛չ գող կար և ոչ ալ բող (169-171):

Ինչպէս կ'երեւի Յովհաննէս Թիւթիւնճիի խօսքերէն, ո՛չ ներածութեան և ոչ ալ արտածութեան համար (171-172) մաքսատուրք գոյութիւն ունէր:

ԲԱՆԱԿԸ.— Կայսրը նաև սպարապետն էր բանակին, վասնզի ըստ Յ. Թիւթիւնճիի՝ անիկա վեց տմիս զօրքին գլուխն էր և ռազմափորձ ընել կու աար (101-102): Միտմիտ եպիսկոպոսը, իբր արձագանդ հապէշ մեծխոսիկութեան, զօրքին քանակը կը չափազանցէ՝ ծովու աւազի չափ առատ ներկայացնելով զայն (102-3): Զօրքը առանց ռոճիկի էր (103) և վարձքի տեղ հող կ'ստանար (103-104):

120 տարի յետոյ՝ Հ. Ստ. Ագոնց կը գրէր (Ափրիկե, էջ 541), թէ «զօրք ինքնակալին Հապեթու չեմ այնչափ բազմաթիւ»:

Ագոնց իր այս հաւաստումին աղբիւր ցոյց կու տայ Տէ Լա Հարբ ուղեւորը, որ զօրքին թիւը նշանակած է 40,000, 5000ը ձիաւոր և 35000ը հետեւակ: Պատերազմի ատեն աւելին կրնար հանել: Անոնց զէնքերուն մասին Յով. Թիւթիւնճի բան մը չէ գրած: Ագոնց կ'ըսէ, թէ հապէշ զօրքը զինուած էր օսմանեանին նման ու թէև չարքաշ էր, սակայն բնաւ մարդուած չէր: